

Auteur : Alex Wijsman
Onderwerp : Kennedymars van Klarenbeek
Lengte parcours : 80 km
Datum : 24/25 maart 2017
Blog : 188

Wanneer de naam Klarenbeek valt dan denk je misschien aan dat aardige lintdorp, gelegen tussen de plaatsen Apeldoorn en Zutphen, met dat altijd verlaten stationnetje, waar eens in het half uur een trein van vervoersmaatschappij Arriva stopt. En het enkele spoor, dat zich nabij het station heel even tot twee sporen uitbreidt en dan weer snel inkrimpt tot een enkelspoor. Een dorp in een rustieke omgeving. Een paradijs voor de wandelaar en voor de natuurliefhebber. Misschien gaan de gedachten wel uit naar de jaarlijkse kermis, waar in het verleden muziekgroepen als De Kast, Bløf, Rowwen Hèze en Normaal het riet van de daken speelden. Misschien heb je er zelfs helemaal geen ideeën bij. Dat kan ook en daar is niks mis mee.

Ter afsluiting van het winterseizoen 2016/17 organiseert WS'78 in het weekend van 24/25 maart haar Kennedymars aldaar. Het is voor de 5e maal in successie dat deze mars op de agenda staat. Een goede reden om naar Klarenbeek te reizen. Doe je dat met het Openbaar Vervoer, dan krijgt dat verlaten stationnetje meteen een andere eradiatie. Kunnen ze best gebruiken, toch!

Naast een 80 km wandeling kan men ook kiezen uit de afstanden 20, 40 en 60 km en dit jaar zelfs voor 110 km. Wil je wandelend de zon zien opkomen dan kies je voor een van de langere afstanden. Is je bed een onmisbaar ding, dan past de kortste afstand daar beter bij. Kortom, voor ieder iets naar zijn gading.

Evenals voorgaande twee jaar ga ik samen met Antoine Hunting een deel van het parcours markeren. Daarmee maak je het werk van de organisatie een stukje minder zwaar en tegelijkertijd kan je je geliefde hobby uitoefenen. Namelijk te voet kilometers afleggen. Maar dan wel van die hele mooie.

Om 12:00 uur treffen de veldwerkers en leden van het organisatie team elkaar in de kantine van MFC Klarenbeek. Een accommodatie waar menige vereniging jaloers op mag zijn. Eerst een kopje koffie met daarbij een overheerlijke 'Klarenbeker'. Niet duur en je hebt wat. Lekker hoor! En dan kan wat ons betreft de klus beginnen.

Inmiddels hebben we plakband, pijlen, breaklights, linten, viltstift, mesje en alles wat we denken nodig te hebben om de route te markeren in onze rugzak gestopt. De laatste bijzonderheden met betrekking tot mogelijke knelpunten op de route worden gezamenlijk doorgenomen, zodat niemand straks voor onverhoedse problemen komt te staan. Dan gaan de koppels uiteen en het veldwerk kan beginnen.

Een half uur later gaan we, te voet, een ronde van 20 km, die de meeste wandelaars morgenochtend bij daglicht afleggen, markeren. Antoine neemt de pijltjes voor zijn rekening en hangt die op goed herkenbare plekken. Onderwijl lees ik het parcours en hang tussendoor reepjes lint aan boomtakken, palen of aan ander straatmeubilair. Althans dat is de bedoeling. Bij de eerste paal staan we enorm te prutsen, omdat het plakband niet doet wat wij willen. Elke keer scheurt het tape af en het is zoeken naar een nieuwe opening in de rol. Na vijf minuten is de klus nog niet geklaard en dat voor het aanbrengen van een eerste markering. Dat doet iets met je en een lichtelijk gegrom glipt over onze lippen. Altijd is er uitkomst. Er gaat bij het laatste huis van het dorp een deur open en een man komt aanlopen met een nieltang in de hand. Hij heeft ons zien klungelen en vraagt: 'Hebben jullie hier iets aan'. Ik zie het ding en kan bijna om zijn nek

vliegen. 'Graag meneer', is mijn antwoord. En in twee seconden zit de markering op de door ons gewenste plek. Voorzichtig vraag ik of hij nog extra nietjes in zijn bezit heeft. Ook dat is geen probleem en we krijgen een nieuw setje mee. Na afloop van onze werkzaamheden zullen we de nieltang meteen terugbrengen, belooft ik hem.

We moeten ons voorgenomen strategie veranderen. Antoine gaat fungeren als pacman. Nou ja, pakman. Hij draagt al het materiaal en ik krijg bij iedere afslag of verandering in het parcours een bordje, breaklight en lint toegespeeld. De machine draait of we het regelmatig doen. En dat doen we ook. De wandelaar zal er tevreden mee zijn. Althans dat denk ik, want een wandelaar moppert niet zo snel. Toch? Ons looptempo schat ik op 7 km/p.u. maar de intervallen doet het gemiddelde flink drukken. We hebben plezier in onze werkwijze. Een lang bospad brengt ons bij een kabouterdorp. Het is niet te geloven, maar ze blijken echt te bestaan. Ook hier brengen we licht in het duister en hangen een breaklight op. Ter hoogte van het station van Klarenbeek wandelen we over een fietspad langs de Hoofdweg alvorens we weer het bos in gaan. Hier is het lastig om te wandelen. Het lijkt wel ploegen. Nee, niet zwoegen. Kom op nou, dit heeft namelijk alleen met de gesteldheid van de ondergrond te maken. Toch bereiken we na verloop van tijd een beter begaanbaar pad.

Na ongeveer 7 km houden we een korte pauze bij een ambachtelijke bakker. De inwendige mens wil ook aandacht hebben. En die krijgt ie. Een kopje koffie en iets lekkers en de maag is ten dele gevuld. Daarna weer snel op pad, want het uurwerk tikt door en we hebben nog een boel te doen. Bij de Nijenbeekseweg willen we het pad inslaan dat ons naar het gebouw van de plaatselijke scoutingvereniging leidt. Op dat moment stopt er een auto en de bestuurder stapt uit en vraagt wat wij aan het doen zijn. Op dat moment denk ik: 'Waar bemoeit die man zich eigenlijk mee'. Natuurlijk zeg ik dat niet, want zo is mijn opvoeding. Maar ik denk het wel. Antoine ziet dat we met een boswachter te maken hebben. Ik leg de man uit dat we de Kennedymars van Klarenbeek, een begrip hier in de omgeving, aan het markeren zijn. Johan Hertgers is de initiator van deze tocht. Daarop reageert de man dat hij Johan kent en altijd overleg met hem heeft als er iets op wandelgebied te organiseren is. 'Ja, hij is onze grote baas en wij zijn maar ondergeschikten', voeg ik daar aan toe. En meteen is de ontstane discussie voorbij. Tevreden stapt de man in zijn vehikel en rijdt weg. Ondergeschikten, ondergeschikten mompel ik en lachend lopen we verder.

Regelmatig moeten we over een hek klauteren. Gelukkig zijn er opstapjes aangelegd die het klimmen ons een stuk makkelijker maakt. Nu gaat dat nog, maar hoe zal dat morgenochtend gaan? Ik vermoed ietsjes minder soepel. Dan zien we de rivier de IJssel voor ons opdoemen. Een prachtig plaatje. De rivier meandert door het schone landschap. We wandelen door de uiterwaarden van de rivier en via een stuwwal en allerlei leuke paadjes keren we terug naar het dorp Voorst. De inhoud van de bidon is nog half vol. In ieder geval beter dan half leeg. De intervallen worden voelbaar, dat zal ook te maken hebben met de leeftijd. Langzamerhand naderen we de plaats Klarenbeek en dan zien we de eerste huizen van het dorp voor ons verschijnen. Allereerst brengen we de nieltang bij die vriendelijke meneer terug en het laatste stuk door het dorp werken we af met plakband. Eenmaal bij het clubgebouw gearriveerd zien we dat de andere teams aldaar vertrokken zijn voor een heerlijke maaltijd bij Restaurant Pijnappel. Iets te laat, maar moe en voldaan sluiten wij aan. Laat de Kennedymars nu maar komen, WS'78 is er klaar voor.